

N:o 112.

Af herr **F. G. Sandwall**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af 16 § i jagtstadgan den 21 oktober 1864.

De humanistiska sträfvanden, för hvilka våra djurskyddsföreningar gjort sig till värtaliga målsmän, hafva i hvarje känsligt sinne väckt den allra djupaste genklang. Att de oskyldiga djuren, af skaparen oss gifna till nytta och glädje, skola onödigtvis genom vårt förvällande underkastas plågor och lidanden, är i högsta måtto upprörande. Glädjande är det därför att veta, att i mångt och mycket synnerligen goda förändringar under de senare åren vidtagits till djurskyddets fromma.

Ännu kvarstår dock jagtstadgans 16 paragraf 4 mom. som tillstädjer ett det grymmaste djurplågeri, nemligen stadgandet derstädes, att finare giller och snaror må för fångande af vildt begagnas under viss uppgifven tid inom Kopparbergs, Jemtlands, Vesternorrlands, Vesterbottens och Norrbottens län.

Såsom sjelf varande stor djurvän har jag funnit detta stadgande högst sorgligt, och då dertill kommer, att starka sympatier i samma riktning finnas såväl bland ledamöter i Riksdagen som bland landets öfriga befolkning, har jag ansett mig böra till Riksdagen framföra en motion för att, om möjligt, få ofvanberörda paragraf, hvilken så illa står i öfverensstämmelse med de sträfvanden för djurskydd, som allt mer och mer göra sig gällande, helt och hållet upphäfd.

Det är i sanning i högsta måtto upprörande att tänka, hvilka ohyggliga tortyrredskap dessa snaror äro.

En fogel, som blifvit i snara fångad, visar fjedrarna å halsen afrifna i större eller mindre utsträckning och huden ofta söndersargad, alltid köttrod eller rödblå, med betydliga blodutgjutningar under den samma, ett eller båda vingbenen afbrutna, huden å dem alltid sönderrifven af den skarpa snaran; allt utvisande, hvilken förfärlig kamp den stackars fogeln utstått, innan en räddande död — kanske dock först genom svält — gjort slut på eländet.

Om då, genom stort snöfall, genom sjukdom, glömska eller ren vårdslöshet, fångstmannen uppskjuter vittjandet af sina pinoredskap under längre eller kortare tid, så kan man lätt föreställa sig, hvilket långsamt ihjelpinande som förestått de olyckliga varelser, hvilka råkat fastna i snaran på sådant sätt, att de icke kunna strypas till döds.

Man måste rysa af fasa, då man hör berättelser om eller sjelf ser foglar, som med ett eller båda benen fångslade i en förrädisk snara hafva uppätit allt de kunnat nå och slutligen, efter långa och svåra lidanden, blifvit påträffade med brutna ben, utmärklade till skelett, somliga döda men andra med en svag gnista af lif ännu kvar. Jag känner mig fullt förvissad om, att jag ej behöfver vidare orda i denna sak, som med ett så upprörande språk talar för sig sjelf till hvarje känsligt sinne.

I förhoppning att vinna medverkan för mitt syfte vågar jag vörd-
samt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t förordna om ändring af 16 § 4 mom. i nu gällande nådiga jagtstadga till följande lydelse:

»Finare giller eller snaror må till fångande af vildt ingenstädes inom riket begagnas.»

Stockholm den 26 januari 1889.

F. G. Sandwall.

N:o 113.

Af herr **A. Nilsson** i Rinkaby, om inrättande af ett Riksbankens afdelningskontor i Kristianstad.

Med åberopande af de motiv och skäl, som jag i motion n:o 165 anförde vid riksdagen under januari 1887, får jag vördsamt förnya begäran om

inrättande af ett riksbankens afdelningskontor i Kristianstad.

Stockholm den 27 januari 1889.

Anders Nilsson.